

בית העם

שיג ושיח ציוני

”החפץ הזה הוא אני”
בין היחיד לקבוצה
סוגיות זהות עם חנוך פיבן

יזום והפקת התוכנית: המחלקה לארגון וקשר עם ישראלים בתפוצות, תשע"ב
ליקוט ועריכה החומר: חנוך פיבן ונעה מרום
החוברת הופקה לצרכים חינוכיים פנימיים בלבד

**"אנשים זרים שאני בכלל לא מכיר
ממקומות אחרים וגם פה מהעיר
הייתי רוצה שידעו כולם
שיש ילד אחד בעולם"
והילד הזה הוא אני, יהודה אטלס**

תוכנית "בית העם" פותחה ע"י המחלקה לפעילות בתפוצות, ההסתדרות הציונית העולמית במטרה לעודד שיג ושיח בנושא הזהות הציונית והיחס למדינת ישראל.
בתוכנית זו נמצא מגוון טקסטים מסורתיים ומודרניים המתייחסים לקשת רחבה של נושאים.
באמצעות המפגש עם הטקסטים הללו אנו שואפים ליצור, בקרב יהדות העולם בכלל והדור הצעיר בפרט, דיון תוסס במרכיבי הזהות הציונית.
לדון במאחד בין כל חלקי העם היהודי ללא תלות במקום מושבו אך גם במפריד והמבדיל בנינו.
נעמוד על משמעות העצמאות המדינית של העם היושב בציון ויחסי הגומלין המתקיימים בין היהודים החיים בישראל לבין אלה החיים בתפוצות.
זוהי הזדמנות לכל אחת ואחד ללא תלות בידע מוקדם להכיר, ללמוד, לחשוב, לדון ולהרהר על משמעות הציונות במאה ה-21 ומידת הרלוונטיות שלה לחיינו.
תוכנית "בית העם" קיימת היום בעברית ובאנגלית ותתורגם לשפות נוספות בהתאם לדרישה.
המעוניינים בהפעלת התוכנית ובקבלת פרטים בנושא הכשרת מנחים ל"בית העם" מתבקשים לפנות להמחלקה

לארגון וקשר עם ישראלים בתפוצות: wzo.israelis@gmail.com

מבוא

חנוך פיבן, יליד אורוגוואי, עלה לישראל ב-1975 וגדל ברמת גן ובכפר סבא. לאחר לימודיו בבית הספר לאמנות בניו יורק, החל לפתח את סגנון הדיוקנאות הייחודי לו, המשתמש בחפצים יום יומיים לאייפיון דמויות של ידוענים.

עבודותיו מתפרסמות זה קרוב לשני עשורים במיטב כתבי העת בעולם, מיטיימי וניוזוויקי בארה"ב ועד לידר שפיגלי והילונדון טיימס' באירופה.

בשנת 1994 זכה במדליית זהב מטעם איגוד המאיירים הניו יורקי, הפרס היוקרתי בענף האיור בארה"ב.

בישראל פיבן התפרסם בעקבות טור הדיוקנאות בעיתון 'הארץ' בשנות התשעים.

פיבן פרסם כמה ספרי ילדים, ביניהם רב המכר "נוצה סגולה" ויצר את תכנית הטלוויזיה "חפצים מתלוצצים" לערוץ 'הופי'. בשנים האחרונות מרבה פיבן לערוך סדנאות יצירה בהן מתנסים המשתתפים בחוויה היצירתית על ידי שימוש בשיטת העבודה שלו. סדנאות אלו מועברות לילדים ולמבוגרים כאחד. ההתנסות ביצירה בחפצים מאפשרת למשתתפים לבטא רגשות, רעיונות וסיפורים באמצעות כלי חזותי קל ליישום. חנוך פיבן מחלק את זמנו בין ברצלונה לתל אביב.

שימוש בערכה

החוברת כוללת הנחיות מפורטות למנחה, לרבות מגוון נושאים לדיון, שאלות ופעילויות. חשוב לציין, כי על המנחה להתחשב בקבוצת המשתתפים ובזמן המוקצב לפעילות. החוברת כוללת גם מגוון רחב של הצעות חינוכיות; אל תהססו להשתמש בכל דבר שיקדם את הצרכים שלכם בצורה הטובה ביותר. אין צורך להשתמש בכל החומרים שבחוברת. ניתן להשתמש רק בסדנת החפצים של חנוך שמסומנת בצבע סגול בחלקו העליון של העמוד או רק בפעילות הדיוקנאות. הוספנו לערכה עוד כמה דיוקנאות מובחרים מיצירותיו של חנוך, על מנת לתת לכם המנחים עוד אפשרויות. תוכלו לבחור את החלקים העונים על הצרכים שלכם לתוכנית ולקבוצה שאותה אתם מנחים.

יעדים / מטרות

מטרת הערכה היא ליצור דיון בנושאי זהות יהודית וציונות על ידי שימוש ביצירות של האומן חנוך פיבן. בדיוק כשם שאמן יוצר קולאז' על ידי מציאת חפצים וחומרים הבאים ממקורות שונים, הרכבתם יחד לכדי שפה אחידה והענקתה של משמעות חדשה וייחודית לסה"כ; כך גם אנו מרכיבים את חיינו. בערכה הבאה נבחן נושאים שונים ומגוונים באמצעות כמה מרכיבים - האומנות של חנוך פיבן, תרגיל יצירתי אשר בו ננסה להרכיב דימוי חזותי אשר מספר את סיפור הזהות שלנו ונעשה על ידי שימוש במשמעויות השונות שנצמיד לחפצים, ודרך סיפורו של חנוך עצמו. כל חלק מהערכה יכול לעמוד בפני עצמו וכן להשתלב לכדי פעילות מורכבת ומעשירה.

שמעון פרס

רובוט - תמיד בעשייה

פרחים - אופטימי

שיער מקפיץ - עשייה, אנרגיה, התגמשות

פלסטרים - כישלונות

"אני חש שהתרומה הגדולה ביותר שהיהודים הביאו לעולם היא חוסר שביעות רצון" - שמעון פרס, 2010

"חלומי לא היה להיות נשיא, חלומי היה להיות רועה צאן או משורר של כוכבים" - נאום ההכתרה לנשיא, 15 יולי 2007

"צריך להיות אדם שכל הזמן פועל למשהו, ואני אומר אתה תמיד גדול כגודל העניין שאתה משרת ואתה נהיה קטן אם אתה משרת רק את עצמך" - ynet יולי 2005

"אנשים חושבים שאני מפנטז. אני לא מפנטז שום דבר. ואם כן, יש לי רישיון לפנטז, כי כל מה שפונטז הפך למציאות".
- ידיעות אחרונות 9 מרץ 2012

"מעבדות GGA מבקשות לחקור את "גן שמעון פרס"

http://www.president.gov.il/Presidential_Activities/Press_Releases/Pages/News_170412_01.aspx

"להקת בת שבע התבשרה על המחאה דרך מהדורות החדשות: סגן שר הבינוי והשיכון, מאיר פרוש, דורש לבטל את השתתפותה במופע "פעמוני יובל" לציון חגיגות ה-50 למדינת ישראל - או לחלופין לשנות את החלק ביצירה, "אחד מי יודע" מתוך "אנאפאזה", שבו אמורים הרקדנים לעלות על הבמה בתחתונים ובגופיות. "לא יכול להיות שמופע תועבה כזה יערך במימון ממלכתי", הטיח סגן השר הדתי בראש הממשלה בנימין נתניהו." - הארץ, 3 מאי 1998

שאלות לדיון:

1. הבחירה של דנה לייצג את ישראל באירוויזיון ב-1998 הייתה מאוד פרובוקטיבית - למה לדעתכם? האם דנה מתאימה לייצג את מדינת ישראל במעמד בינלאומי? מה מתאים ומה לא מתאים?

2. מה הכרזה גורמת לכם להרגיש? דנה היא אדם אשר הולך על פי אמונתה - מובילה ומנהיגה בדרך שלה. דנה ידועה בשל האמונה בעצמה, קריאת תיגר על המוסכמות ועל הדעות הקדומות, האומץ שלה ללכת בדרכה, למרות שהמסד השמרני אינו מקבל אותה. מה אתה חושב שזה אומר על דנה? מה זה אומר על ישראל? מה אתה חושב על זה בהקשר של מה שקרה ללהקת בת שבע באותה שנה?

3. בשנים האחרונות ישראל מקבלת הכרה בינלאומית כיעד תיירותי, ובאופן פרטני, תל אביב זכה בפרס לעיר הכי אטרקטיבית וידידותית לקהילה הלהט"בית - האם פרס זה הוא תעודת עניות למדינת ישראל או מקור לגאווה? האם זה משתלב או מתנגש עם הדימוי הדתי של ישראל וירושלים? האם לדעתך ישראל יכולה להכיל את שני הצדדים גם יחד?

4. השיר "הנה אני בא" של הדג נחש מחצין את הניגוד בין ירושלים ותל אביב וכן את הניגוד בין הצד השמרני של ישראל אל מול הצד הפלורליסטי, ליברלי שלה. ניתן להבחין בישראל בהתפתחות של שני כיוונים מנוגדים אשר מושפעים אחד מהשני: מחד גלובליזציה והתחדשות ומאידך התכנסות והתבדלות. איזה כיוון הוא הנכון לדעתכם להמשך קיומה של מדינת ישראל? האם אתם חווים תהליך דומה בקהילה שלכם? במדינה שלכם? איך זה בא לידי ביטוי?

